

Οι αμαρτίες έχουν τον δικό τους θεό..! (Αγ. Ιουστίνου Πόποβιτς)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή](#)

Οι αμαρτίες έχουν τον δικό τους θεό και αυτός είναι ο διάβολος. Αυτός είναι και ο κύριος δημιουργός τους. Και οι άνθρωποι όταν κάνουν τις αμαρτίες γίνονται συνεργοί του διαβόλου και όχι μόνον αυτό, αλλά και δούλοι και υπηρέτες του. Οι αμαρτίες έχουν το βασίλειο τους, τον κόσμο τους και αυτός είναι η κόλαση. Και αυτός ο γήινος κόσμος μας, με την θεληματική, εκούσια διαβίωσή μας στις αμαρτίες, γίνεται και είναι δικός τους κόσμος. Και τόσο είναι δικός τους, όσο εμείς οι άνθρωποι με ευχαρίστηση κάνουμε τις αμαρτίες. Ο διάβολος έρχεται με την αμαρτία στον γήινο κόσμο μας και τον κατακτά ολοκληρωτικά με τις αμαρτίες που κάνουν οι άνθρωποι. Και με τη βοήθεια των αμαρτιών, ο διάβολος κυβερνά τους ανθρώπους και κυριαρχεί σ' αυτούς με το θάνατο. Και κάνει τους ανθρώπους «αβοήθητους δούλους» και γίνεται θεός αυτού του κόσμου, «θεός του αιώνος τούτου» (Β' Κορ. 4,4). Γι' αυτό το λόγο, ο Κύριος Ιησούς Χριστός ονομάζει το διάβολο κύριο αυτού του κόσμου, «άρχοντα του κόσμου τούτου» (Ιωάν. 12,31, 14,30).

Γι' αυτό, αυτός ο κόσμος, «ο κόσμος όλος εν τω πονηρώ κείται» (Α' Ιωάν. 5,19) και

ονομάζεται κακός, «πονηρός κόσμος» (Γαλ. 1,4). Και αυτό μέχρι τον ερχομό του Κυρίου Ιησού Χριστού στον κόσμο μας, μέχρι την «ενσάρκωσή Του» και την θαυμαστή «οικονομία» της σωτηρίας. Και η σωτηρία «συνίσταται» στη νίκη του Σωτήρα κατά της αμαρτίας, νίκη κατά του διαβόλου και της δύ-ναμής του, νίκη κατά της παν-δύναμης αυτού δηλαδή του θανάτου. Μέχρι τον Κύριο Ιησού Χριστό και χωρίς Αυτόν και έξω απ' Αυτόν, οι άνθρωποι «ζούσαν και ζουν» στις αμαρτίες και στους θανάτους. «Περπατούν» μέσα στην αμαρτία και στο θάνατο μέρα και νύκτα, ή ακόμη περισσότερο ζουν μέσα στο βασίλειο αυτού του κόσμου, αφού περπατούν μέσα στις άπειρες νύχτες της αμαρτίας και του θανάτου. Και αυτός ο κόσμος, τον οποίο ο διάβολος κυβερνά, διαμέσου της αμαρτίας, έχει το δικό του τρόπο ζωής, το δικό του περπάτημα, τη δική του ροή, το δικό του δρόμο. Η αμαρτία πέτυχε να γίνει τρόπος ζωής «Modus vivendi», για τους ανθρώπους αυτού του κόσμου. Όσο αυτή (η αμαρτία) απέκτησε δικαιώματα στον κόσμο αυτό, τόσο πολύ έγινε οικεία, τόσο έγινε ένα με τους ανθρώπους. Και τόσο έγινε ένα, τόσο βαθιά διείσδυσε στον κόσμο αυτό, τόσο προσεταιρίσθηκε την ανθρώπινη φύση, από την πανάρχαια εποχή, ώστε να μην παρουσιάζει κάτι το στιγμιαίο, κάτι το σύντομο, αλλά κάτι το βαθύ, το διαρκές, το αιώνιο, και «όλος ο αιώνας», όλη η «καιρική» αιωνιότητα να είναι διαποτισμένη από αυτή. Σε κάθε περίπτωση η αμαρτία θέλει και επιθυμεί να γίνει σε αυτό τον κόσμο κάτι το αιώνιο, να γίνει πραγματικά η αιωνιότητά του. Γιατί αυτός ο κόσμος «βλέπει» στην αμαρτία τη ζωή του, την «αθανασία» του, την «αιωνιότητά» του.

Έτσι ο άνθρωπος «περιπατεί κατά τον αιώνα του κόσμου τούτου» και αυτό σημαίνει ό,τι αφού ζει με οικεία και διαρκή την φιλαμαρτησία, βλέπει την αμαρτία σαν κάτι το «φυσικό», κάτι το λογικό, κάτι το απαραίτητο και ακόμη περισσότερο, σαν κάτι το «συν-αιώνιο» στον κόσμο αυτό. Στην πραγματικότητα, ζώντας με την αμαρτία ο άνθρωπος θανατώνει τον εαυτό του, θανατώνει κάθε τι το ανώτερο, το άγιο, το ένθεο, το αθάνατο, το αιώνιο και γίνεται ψυχικά νεκρός.

Αλλά το να περιπατεί ο άνθρωπος «κατά τον αιώνα του κόσμου τούτου» σημαίνει και κάτι ακόμη, ότι περιπατεί «κατά τον άρχοντα της εξουσίας του αέρος», ό,τι περιπατεί σύμφωνα με το θέλημα του διαβόλου. Η ανθρώπινη αμαρτία δεν είναι «αυτοδημιούργητη» αλλά εξάγεται, προέρχεται ολόκληρη από τον διάβολο και εξαρτάται από αυτόν. Η αμαρτία είναι καθαρή επινόηση του διαβόλου. Και προσεταιριζόμενοι οι άνθρωποι την αμαρτία, «κοινωνούν» με το διάβολο, γίνονται «θεληματικά» συνεργοί του.

(Αγ. Ιουστίνου Πόποβιτς, «Προς Εφεσίους Επιστολή Απ. Παύλου», εκδ. Βασ. Ρηγόπουλου, Θεσ/νίκη, σ.76-78)